

Mellan raderna

Av

Seppo Myllylä

Det är måndagsmorgon och studenterna som läser på lärarprogrammet hade samlats i föreläsningssalen på Campus Norrköping och väntar nu på föreläsaren. Salen är konstruerad så att bänkraderna går uppåt i lokalen och det är trappor bredvid väggarna. Stolarna och skrivborden är hopfällbara så det är lätt att slinka in till platsen där kamraten sitter.

Det har kommit till föreläsningssalen denna morgon ett åttiotal morgonpigga lärarstudenter av olika kön. Det är dock mest kvinnor i salen. Studenterna är i olika åldrar. Det finns studenter i tjugooårsåldern och äldre studenter i medelåldern. Ljudnivån är hög då alla pratar med alla som är vanligtvis närmaste grannen och det byts skvaller och erfarenheter om helgen som varit.

In till föreläsningssalen kommer en ung kvinna. Hon är i tjugofemårsåldern och klädd i svarta högklackade boots, blå jeans och en svart elegant jacka som matchar jeansen. Hennes mörkbruna hår är slät och håret faller vackert ner på axlarna. Hennes vackra ögon förhöjs av de höga kindkotorna. Den unga kvinnans självsäkra steg visar att hon är en kvinna som vet vad hon vill och det sättet hon rör sig avslöjar också och att hon är en tjej som gillar att motionera och sporta.

Just nu verkar hon ändå trots sitt självsäkra sätt inte vara sig själv. Hon visar tecken på bakfulla och hon gäspar kraftigt. Kvinnan ser en väninna i den mellersta raden av bänkar och går och ställer sig framför henne. Hon verkar inte alls tänka på att det finns folk i salen och att blickarna vänds mot henne. Hon hälsar på sin vän. Den kvinnliga lärarstudenten märker inte att sorlet av röster har tystnat och att hon hörs tydligt. Hon inleder samtalet med sin väninna.

”Jag var ute i helgen.”

”Jaså, det var du.”

”Ja, i fredags var jag på puben och träffade en karl. Han var bra!”

”Så han var bra?”

”Ja verkligen, han var verkligen bra!”

”Sen gick jag ut på lördagen också. Träffade en annan kille. Han var bra också.”

”Gick du ut två gånger i helgen?”

”Jag festade en tredje gång i söndags också. Känner mig lite bakis nu.”

Kvinnan märker inte att alla lyssnar intensivt på henne och några börjar fnittra i salen. Hon fortsätter med sin redogörelse om helgens äventyr.

”Jag träffade en karl på festen i söndags också.”

”Jaså, en tredje karl på samma helg. Var han bra då?”

”Nä, han var inte mycket att hänga i julgranen.”

Studenterna i salen kan inte längre hålla sig för skratt. Det är först nu kvinnan blir medveten om att folk i föreläsningssalen lyssnar på henne. Hennes mun öppnas av förvåning och hennes blick flackar fram och tillbaks och hon sätter sig snabbt på en stol och skyler sitt ansikte med sina händer. Folk skrattar ogenerat över kvinnans bekännelse och de tackar tyst för att hon blev deras morgonstjärna genom att sätta färg på en annars trist måndagsmorgon och man hör hur kvinnan stönar med huvudet nedhukad ovanför skrivbrädet och säger:

”Oh nej!”

Alla tycks förstå hennes redogörelse, men en manlig lärarstudent ser frågande på kvinnans väninna och han ställer frågan till henne vad hennes kamrat menade med att dom var bra. Väninnan viskar till honom att han måste lära sig att läsa mellan raderna för att förstå sammanhanget. Mannen är inte nöjd med svaret, men får finna sig i att ingen ger honom svaret som är skrivet utan ord mellan raderna.